

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Έν Ελλάδι Δρ. 8
Έν εφ' Εξωτερικῷ Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἰτησις ἀπευθύνεται:
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Γίνονται δεκταὶ προκαταβολικῶς 15 Σεπτεμβρίου 1904. Ὅφειλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ νὰ ἀπευθύνωνται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. ΓΕΩΡ. Κ. ΓΑΓΑΡΗΝ.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ δέκα τριῶν ἐτῶν συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

μᾶς ἐπιβάλλει νὰ ὁμολογῇ-

Ἡ εἰλικρίνεια σῶμεν ὅτι δὲν εἶνε καὶ πολὺ δικαία ἡ ἀξίωσις ὅπως ὁ

τουρκικὸς στρατὸς ποιῆται ἐν Μακεδονίᾳ διὰ κρισιν μεταξὺ ἐλληνικῶν σωμάτων καὶ βουλγάρων κομιτατζήδων· εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὰ ἐλληνικὰ σώματα δὲν ἔχουσι προορισμὸν ἄλλον ἢ μόνον νὰ προστατεύωσι τὸ ἐλληνικὸν στοιχεῖον κατὰ τῶν ἀγρίων καὶ θηριῶδων κομιτατζήδων, ἀποτελοῦνται δὲ ὑπὸ ἐγχωρίων μακεδόνων καὶ συνετελοῦσιν οὕτως εἰπεῖν εἰς ἐπικουρίαν αὐτοῦ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ προσπαθοῦντα νὰ ἀποκαθάρωσι τὸ Μακεδονικὸν ἔδαφος ἀπὸ τοῦ κακούργου τοῦ κομιτάτου· ἀλλ' εἶνε δυσχερὲς εἰς τὴν τουρκικὴν διοίκησιν νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὲρ τῶν σωμάτων τούτων καὶ νὰ ἐντείνῃ τὰς προσπάθειάς της πρὸς καταδίωξιν τῶν βουλγάρων μόνον. Τοιοῦτον μέτρον ἤθελεν ἀμέσως προκαλέσῃ τὴν διχαρτυρίαν τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ξένων παρέδρων. Ὅταν ὅμως τὰ ὑπὸ τῆς Τουρκίας καταρτιζόμενα ἐλαφρὰ σώματα δυνηθῶσι νὰ περιπολήσωσιν εἰς τὰ μέρη τὰ ὁποῖα ἔστησαν τὴν ἑδραν αὐτῶν τὰ δολοφονικὰ βουλγαρικά σώματα τότε τὰ ἐλληνικὰ ἀμυντικὰ ἀποσπάσματα δὲν θὰ ἔχωσιν οὐδέναν λόγον ὑπάρξεως καὶ ἀφ' ἐαυτῶν θὰ διαλυθῶσιν. Οἱ Ἕλληνες Μακεδόνες, ἐπὶ τρία ἢ τεσσάρων ἔτη, δολοφονούμενοι, καταδιωκόμενοι, στερούμενοι πᾶσαν ἀσφάλειαν ζωῆς καὶ περιουσίας, ἐνόμιζον ὅτι διὰ τῆς καθόδου εἰς Μακεδονίαν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀξιωματικῶν ἤθελεν ἐπέλθῃ βελτίωσις εἰς τὴν κρίσιν ταύτην καταστασιν.

Ἡπατήθησαν ἐν τούτοις εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς τούτους, καὶ παρέστησαν εἰς τὸ ἐλεεινὸν θέαμα νὰ ἀκούωσι τοὺς Ρώσους ἀξιωματικούς νὰ προτρέπωσι τοὺς σλαβοφόνους Ἕλληνας νὰ μὴ ἀποκαλῶνται Ἕλληνες, ἀλλὰ βούλγαροι. Καὶ ἀντέταξαν μὲν περιφρόνησιν οἱ εὐθαρσεῖς Μακεδόνες εἰς τὰς παρακελεύσεις ταύτας, ἀλλὰ οἱ κομιτατζήδες διορῶντες εἰς ταύτας συμμάχους ἐγένοντο θρασύτεροι καὶ ὕψωσαν τὴν δολοφονίαν χεῖρα αὐτῶν κατὰ γυναικῶν καὶ παιδίων, κατὰ γερόντων, ἱερέων καὶ διδασκάλων. Διατὶ ταῦτα; διατὶ αἱ δολοφονίαι κατὰ πολιτῶν ἀθώων καὶ ἀόπλων; Ἐὰν οἱ βούλγαροι ἡσθάνοντο τὰς δυνάμεις τῶν υπερτέρων ἐν Μακεδονίᾳ τίνα λόγον εἶχον νὰ προβαίνωσιν εἰς τὰ ἀποτρόπαια ταῦτα ἐγκλήματα; Φρονοῦσιν ὅτι ἐργάζονται διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως ἐν Μακεδονίᾳ; Τότε διατὶ δολοφονοῦσι τοὺς Ἕλληνας καὶ τούρκους; Λοιπὸν ἐπὶ τρία συνεχῆ ἔτη ὁ ἐλληνικὸς πληθυσμὸς τῆς Μακεδονίας ὑπέστη τὰ μαρτύρια ταῦτα. Ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος ὁ χαρακτηρίσας, κατ' ἀρχάς, τὰ δολοφονικὰ τῶν βουλγάρων κατορθώματα ὡς ἀποπειράς καὶ ἀγῶνας πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Μακεδονίας ἀνωμόλογησε βραδύτερον ὅτι ἡπατήθη καὶ ὅτι οἱ ἀνὰ

τὰ ὄρη τῆς Μακεδονίας ὀπλοφόροι κακούργοι δὲν εἰσὶ κάτοικοι Μακεδόνες ἀλλὰ μισθοφόροι ἐκπεμπόμενοι ὑπὸ τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ κομιτατῶν. Ἀφοῦ δὲ καὶ οἱ Ἕλληνες τῆς Μακεδονίας ἐπέστησαν ὅτι οἱ κομιτατζήδες δὲν σκοποῦσι νὰ διακόψωσι τὸ δολοφονικὸν ἔργον τῶν ἀμύνονται νῦν διὰ τῶν ἰδίων μέσων. Φρονεῖται εἰς ἑλλην; ἀκολουθεῖ ὁ φόρος δέκα βουλγάρων φονεύονται δύο Ἕλληνες; θὰ φονευθῶσι τριάκοντα τριάκοντα βούλγαροι. Τοιοῦτοτρόπως μόνον θὰ ἐπέλθῃ πλήρης τάξις. Ἀλλὰ νῦν ὅτε τὰ ἐλληνικὰ σώματα ἀμύνονται ἤρχισαν ἐκ νέου ἡ ἐχθρὰ τοῦ ἐλληνισμοῦ νὰ κραυγάζωσιν ὅλαις αὐτῶν δυνάμειν. Μπᾶ! φονεύουν καὶ οἱ Ἕλληνες! μὰ αὐτὸ εἶνε ἀποτρόπαιον! ὁ Γαλλιστὶ ἐκδιδόμενος ἐν Βουκουρεστίῳ «ταχυδρόμος τῶν Βαλκανίων» καὶ συντασσόμενος ἀπὸ Ἀδελφωτῆς ἐξηγέρθη καὶ αὐτὸς καὶ διὰ μελάνων χωμάτων περιγράφει τὰς τελευταίας ἐνεργείας τῶν ἐλληνικῶν σωμάτων. Ποῦ ὅμως εὐρίσκοντο οἱ κύριοι αὐτοὶ ὅταν οἱ κομιτατζήδες ἐορίπτον βόμβας εἰς Θεσσαλονίκην καὶ κατέστρεφον τὰ πάντα, ἐδολοφόνουν δὲ τοὺς Ἕλληνας; Διατὶ τότε δὲν ἐκραυγάζον κατὰ τῶν βουλγάρων καὶ νὰ συνηγορήσωσιν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων; Τὸ αἰώνιον κατὰ τῶν Ἑλλήνων μῖσος δὲν κατασιγάζεται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν. Ὅσκις εὐρίσκουσιν εὐκαιρίαν κατάλληλον ἐκτοξεύουσιν ὅσα δύνανται βέλη. Καὶ διατὶ ταῦτα; διότι οἱ ὀλίγοι ἐν Ἡπείρῳ καὶ Μακεδονίᾳ ὑπάρχοντες Κουτσόβλαχοι δὲν γίνονται ὄργανα τῶν κομιτατῶν τὰ ὁποῖα ἐργάζονται δι' οὗς πάντας γνωρίζομεν σκοπούς. Καὶ τίς ἡμποδίζει τοὺς Κουτσόβλαχους νὰ ἰδρῶσιν Ρωμανικὰ σχολεῖα ἢ νὰ ἀσπασθῶσι τὰς ρωμανικὰς ιδέας; Οὐδεὶς οὐδέποτε. Ὅχι μόνον δὲν ἡμποδίσθησαν ὑπὸ οὐδενὸς ἀλλὰ οὔτε συνήνεσαν ποτὲ νὰ ἀποστείλωσι τὰ τέκνα τῶν εἰς τὰ δαπάναις τῆς Ρωμανικῆς Κυβερνήσεως συντηρούμενα σχολεῖα, ἰδρύνοντες μόνον τῶν ἐλληνικῶν σχολεῖα καὶ συντηροῦντες οἱ ἴδιοι ταῦτα. Οἱ τριαῦτα ζιζάνια διασπείροντες Ἡπειρομακεδόνες τοῦ Βουκουρεστίου ζηνοῦσι τὰ μέγιστα τὰ τῶν ρωμῶνων συμφέροντα· οὗτοι ὀφείλου νὰ στρέψωσι μᾶλλον τὴν προσοχὴν τῶν κατὰ τῶν Βουλγάρων οἰτινὲς ἐτόλμησαν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν νὰ ἐκτελέσωσι δολοφονίας ἐν μέσῳ Βουκουρεστίῳ, νὰ ἐπιβουλεύωσι δὲ καὶ τὴν ζωὴν τοῦ πατριωτικωτέρου τῶν βασιλέων, Καρόλου. Ἡ ἐλληνικὴ καὶ ρωμανικὴ ἐλευθερία συνεζυμώθησαν. Οἱ Ἕλληνες ἐσάλπισαν τὰ πρῶτα ἐγερτήρια ἐν Ρωμανίᾳ, ρωμῶνοι δὲ καὶ Ἕλληνες θὰ ἔλθῃ ἡμέρᾳ καθ' ἣν θὰ συμπράξωσι πάλιν ἐν τῷ μέλλοντι. Ὅθεν ἄσκατοι ἐντελῶς εἰσιν αἱ σημεριναὶ καταφοραὶ. Ἐν Μακεδονίᾳ διεξάγεται, ὄντως, ἀγὼν κρατερός· ἀλλ' ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ, ἐὰν συντόμως ἐργασθῶμεν, τὸ ἐλληνικὸν στοιχεῖον θὰ ὑπερτερῇ πάντοτε καὶ θὰ συγκρατήσῃ τὴν ὑπέρροχον αὐτοῦ θέσιν. Ἡ Μακεδονία εἶνε χώρα ἐλληνικὴ διατελοῦσα ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Σουλτᾶνου. Θὰ συμπράξωμεν μετ' αὐτοῦ ὅπως διατηρηθῇ ἡ σημερινὴ πολιτικὴ θέσις, βελτιωθῇ δὲ ἡ κατάστασις τῶν κατοίκων διὰ τῶν εἰσαγομένων μεταρρυθμίσεων. Εἰς δὲ τὸν ἀργυρώνητον Χρόνον τῶν Παρισίων καὶ τὰ ἄλλα ὁμόφρονα δημοσιογραφικὰ ὄργανα ἀπαντῶμεν «Ναί φρονεῖ οἱ Ἕλληνες καὶ θὰ φονεύουν εἰς τὸ ἐξῆς πάντα κομιτατζή ὅστις ἀποπειρᾶται νὰ δολοφονήσῃ καὶ νὰ διαταράξῃ τὴν τάξιν. Θὰ

συντρέξωσι δὲ τὴν Τουρκίαν νὰ καθάρσῃ τὴν Μακεδονίαν ἀπὸ τοῦ δολοφόνου. Δὲν θὰ κοιμῶνται πλέον οἱ Ἕλληνες· ὀφθαλμοὶ ἀντὶ ὀφθαλμοῦ. Αὐτὸ εἶνε τὸ σύνθημά των. Αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Μεῶ εἶνε «νὰ μὴ μείνῃ βούλγαρος εἰς τὴν Μακεδονίαν». Καὶ ἀληθῶς δὲν πρέπει οὐδεὶς κομιτατζῆς νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἑλληνικὴν χώραν,

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ

Ἡ Σοβράνιε ἐψήφισε τὸ νέον δάνειον ἐξ 100 ἑκατομμυρίων φράγκων πρὸς κάλυψιν ἀφ' ἐνὸς μὲν τῶν ἐκτάκτων δαπανῶν τῆς Ἡγεμονίας διὰ τὸν ἐξοπλισμὸν τοῦ στρατοῦ, ἀφ' ἐτέρου δὲ πρὸς κατασκευὴν δύο νέων σιδηροδρόμων, καὶ νῦν τῆς καλουμένης καθέτου σιδηρᾶς ὑπερβαλλικανέου γραμμῆς ἀπὸ Τυρνόβου (διὰ τῆς ἀνθρακοφόρου Τρέβνης) μέχρι Ζαγοράς καὶ τῆς ἀπὸ Ραδομιρίου παρὰ τὴν Σόφιαν μέχρι Κλουστεν-δηλλίου καὶ τῶν τουρκικῶν συνόρων πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Κουμανόβου γραμμῆς. Διὰ τὰς δύο ταύτας γραμμὰς, τῶν ὁποίων πρωτίστως ἐξαίρεται ἡ στρατηγικὴ σημασία, ἀφιερῶνται ἐκ τοῦ δανείου τούτου (τοῦ ἀποφέροντος τῇ Βουλγαρίᾳ 82 ἑκατομμύρια φρ. πραγματικὰ εἰς τὴν τιμὴν τῆς ἐκδόσεως τῶν 82 ο)·) μίλις 16 ἑκατομμύρια φρ. πραγματικὰ, ποσόν, ὅπερ κρίνεται ἀνεπαρκὲς διὰ τὴν ἀππεράτωσιν ἀμφοτέρων τῶν γραμμῶν. Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ δανείου, ἀφιερῶνται πρὸς κάλυψιν τῶν πολεμικῶν δαπανῶν τῆς Βουλγαρίας κατὰ τὸ παρελθόν καὶ τὸ τρέχον ἔτος. Τριαῦται δαπάναι ἐνεκρίθησαν καὶ ἐψηφίσθησαν ὑπὸ τῆς Σοβράνιε πέρυσιν μὲν, ἀκριβῶς πρὸ ἐνὸς ἔτους, ἐν μυστικῇ συνεδριάσει, 24 ἑκατομμύρια φρ. πρὸ τινων δὲ ἡμερῶν πάλιν μυστικῇ συνεδριάσει ἕτερα 42, 700,000 φρ., εἰς τὰ ὁποῖα εἰς προσέτισιν καὶ ἑκτακτον πίστωσιν ἐκ 3,000,000 φρ. χορηγηθεῖσαν πέρυσιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἕτερα 4 1)2—5 ἑκατομμύρια ἐπὶ πλέον δαπανηθέντα ἐφέτος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὑπουργείου καθ' ὑπέρβασιν τοῦ τακτικοῦ προϋπολογισμοῦ, ἐκ 26 ἑκατομμυρίων φρ., ἐρχόμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ Ἡγεμονία διέθεσε καὶ θέλει διαθέσει ἐντὸς ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους, ἥτοι ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1903 μέχρι τέλους τοῦ τρ. ἔ. 76 ἑκατομμύρια φρ. Διὰ τῆς ἐκτάκτως σημαντικῆς ταύτης πιστώσεως ἐπρωτηθεῖτο ἡ Ἡγεμονία πέρυσιν μὲν 50,000 ὀπλῶν πεζικοῦ μάνλιχερ ἐπαναληπτικῶν ἀξίας ὡς ἐγγιστα 4 ἑκατομμυρίων φρ. (ἐκτὸς τούτων, ἡ Ἡγεμονία κατέχει καὶ ἄλλας 170,000 ὀπλα ἐπαναληπτικὰ τοῦ ἰδίου συστήματος μάνλιχερ ἀρχαιοτέρας ὁμοῦ κατασκευῆς, ἅτινα μετὰ τῶν πέρυσιν ἀγορασθέντων ἀναβιβάζουσι τὸ ὅλον ποσὸν πεζικῶν ἐπαναληπτικῶν ὀπλῶν εἰς 220,000 ὡς ἐγγιστα. Ἐκτὸς τούτων ὁ βουλγαρικὸς στρατὸς κατέχει καὶ περὶ τὰς 150,000 ὀπλῶν συστήματος Βερδάν καὶ Μαρτίνι). Ἐφέτος δὲ παρηγγέλθησαν (πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν) ἐν Γαλλίᾳ μὲν 82 πυροβολαρχίαι πεδινῶν ἐπαναληπτικῶν τηλεβόλων ἀξίας 22—25 ἑκατομμυρίων φρ. ἐν Γερμανίᾳ δὲ παρὰ τῷ Κρόυπ 10 πυροβολαρχίαι ὁρειβατικῶν ἐπαναληπτικῶν τηλεβόλων· τίθενται δὲ ἀπὸ τούδε αἱ βάσεις τοῦ μέλλοντος πολεμικοῦ ναυτικοῦ τῆς Βουλγαρίας, πρὸς ὃν σκοπὸν πρὸ τινων ἡμερῶν ἐν μυστικῇ συνεδρίᾳ ἡ Σοβράνιε ἐψήφισεν ἐκτάκτων πίστωσιν 2,700,

Μετὰ τοῦτο ὁ κ. Μπουφίδης κἀθήται ἐπὶ
τῆς ἑδρας τοῦ καὶ παρακαλεῖ τὴν Βουλὴν ἵνα
προσέλθῃ σήμερον τὴν 10 π. μ. ἵνα προβῇ εἰς
τάς ἀρχαιρεσίας καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ
τοῦ Προεδρείου ὡς καὶ τοῦ κοσμητοροῦ τοῦ ἐφε-

Κατὰ τὴν συγκολληθεῖσαν διαθλώσιν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν Περτροπούλει προσήλθε καὶ πολὺ πλῆθος φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν. Οἱ διαδωλοῦται διπλὴν τὴν διώρυγαν διακτερίσας καὶ τὴν προκυμαίαν τοῦ Νέσκου ἀνέβαινον σημαίας καὶ ἐμβλήματα, διεμοίραζον ἐπὶ εἰς τὸν λόκον δρυμνίστας προκηρῆς, τὰς ποίας τινες τούτων ἀνέγιστον ἐν ὑψηλοφώνῳ κρουζάντες· (Κάτω ὁ δεσποτισμός! Νὰ τελεῖσθαι πλὴν ὁ πόλεμος! Ἡ ἄστυνεια μετ' ῥίπτουν χοροφυλάκων καθὼς καὶ ἀποστάματα τῆς ἐσθρέας κεκορυμμένη προσεδρακὼν καὶ ἐπέβησαν κατὰ τὸ πλῆθος σταματῆντας εἰς τὰ πεζεδρόμια ὅπως ἀποφῆναι τὴν σύγκρουσιν ἐπὶ τῆς ἄστυνειας καὶ τῶν χοροφυλάκων. Μετὰ τὸν διαδωλωτὴν ἡνῶθη καὶ ἄλλο πλῆθος λαοῦ, πάντες δὲ συνωστίζοντο εἰς τὰ δύο ἑρῆ τῆς προκυμαίας τοῦ Νέσκου καὶ τῆς ὁδοῦ Μορσάκια διακτερίσεις τῆς κυκλοφορίας.

Τὴν 22 8βρίου ἡγγέλθη ἐν Κων) πολὺς τηλεγραφικῶς, οὐ αἰφνίδια θάνατος τοῦ ἡγεμῆς Βαρθολομαίου, τῆς ἐν τῇ περιφερείᾳ Δουβλῆος παρὰ τὸ χωρίον Κατρίαν κειμένης ἐρᾶς μονῆς Θεοτόκου, ὅστις τῇ 12 παρελθούσης Ὀκτωβρίου, ἐξεδέχθη ποτὶς Κῆρον ἐν Κων) πόλει καὶ ἐτάφη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Ἁγίου Ἀποστόλων κτλ. Ἡ τηλεγραφικὴ αὕτη εἰδήσις, διεσέθη ταχέως εἰς ἅπαντα τὰ περὶ τῆς Μονῆς κείμενα χωρία, ὧν οὐ κατόικει καὶ αὐτῶς ἐθλίβονταν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ πολυτῶν ἡγούμενων, ὅστις πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀναβάντων διενθύνοντες καὶ ἐπιστασίαν τῆς Μονῆς ταύτης, εἰργάζετο πάντοτε, ὡς φιλόπονος μέιστος, περ τῆς Μονῆς, ἀραιοποιμένος ἀπὸ καρδίας εἰς αὐτὴν συμφορέντα τὸ εὐαγὸς τοῦτο σκηνώματα, διὰ διεκρίναι οὗτος μόνον, διὰ τὴν πρὸς τὴν ἰσὺν φιλοπονίαν του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς, τὴν καλοκαγάρθιν του, τὸν ἀκλειθέμενον χαρακτῆρα του καὶ τὸν ἑμμενῶς τὰ θεοσκευτικὰ ζήλῳ του κτλ. Τὴν 28 8βρίου ἐτελέσθη ἐν τῷ ἱερῷ τῆς ῥηθείας Μονῆς Κατοίνης ναῷ, μεγαλοπρεπέστατος καὶ καταπληκτικώτατος μνημόσυνον ἱερουργούντων ἄντων τῶν ἱερῶν τῶν περὶ χωρίων ὑπὲρ αἰώνιας μνήμης καὶ μακαρίας ἀναπαύσεως τῆς χάριτος τοῦ αἰμνήστου Βαρθολομαίου, μετὰ τὸ ἱερὸς τὸν οὖκ ἔστιν κατάλληλοι λόγους ἐξενόησαν ὑπὸ τῶν διασκόλων Βαλτίστως καὶ συσχετίστας καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῦ ἐλλογιωτάτου

Ὁ ἀνωτέρω πρῶτος κληρωθεὶς ἀριθμὸς κατηράσθητο δαυεῖον τῆς Ἑθνικῆς καθ' ἃ ἐγένεσθη, εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐν Κωνσταντίνῳ ὁμογενοῦς κ. Χαρίτη, ἀγακρωθείς μολὴ πολλὰς ἄλλας γυλιόδας ὁμολογίων. Ἀπὸ ταύτης κατόπιν κληρωθέντας ἐξέρχονται ἀνά χρῆμα δραχλὰς εἰς Π. Βάρδαρος καὶ Κ. Χριστόπουλος, ἀμφότεροι ἐν Πειραιῷ, οἵτινες ἔρχην ἀγρόφου τοῦ ἀριθμοῦ 17,726 καὶ 24,970 διὰ μηχανικοῦν δόσεων ἀπὸ τὴν Βιωματικὴν Τράπεζαν. Ὁ ἀριθμὸς 3261 ἔλαβεν εἰς τὸν Βεροικίωθεν, ἱδικατήν τοῦ ξενοδοχείου «Πέτρος Πάλευος», ὁ 3286 εἰς τὸν Θεμ. Τούγκαν διὰ τὴν ἐξηλάτην καὶ ὁ 7902 εἰς τὸν Σωτ. Ἀναγνωστόπουλον ἐν Κυπριασίαις. Ἐπίσης ἐξέρχεται γυλιάς δραχμὰς ἡ Ζωὴ Νικολαΐδου μεδιότητις κατατεῖν τὴν ὑπ' ἀριθ. 161,854 ὁμολογία ἀγροτάσσα αὐτὴν διὰ μηχανικοῦν δόσεων.— Ἡ ὑπογράφος τῆς Παίδειας κ. Λαμβάρδος ἀνέλκει τὴν ἀντίκριτον τοῦ Διαδόχου καὶ ἐγένετο δικητὸς παρ' αὐτῇ εἰς συνγραφαίαν ἐπὶ τοῦ Ἀρχαιογραφικοῦ Συνεδρίου. Ἡ Α. Υ. ἀνεκοινωνεῖ εἰς τὸν κ. Λαμβάρδον, ὅτι τὸ προσχεῖς 5666 τον θὰ προσκαλέσῃ πάσας τὰς ἐπιτρόπας εἰς τὸ Ἀρχαιογραφικόν Συνεδριὸν εἰς μιαν γενικὴν συνεδήσαν. Κατ' αὐτὴν τὰ ψηφισμένα ὀριστικά ἀποφάσεις ἐπὶ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ προγράμματος των ἐργασίων τοῦ Συνεδρίου.— Ἡ εἰδησιὰ περὶ συγχρηματοῦ καὶ ἐπισκευμένης ποιότητος τοῦ τραπεζικοῦ Οἴκου Ἀδελφῶν Κορυφῶ ἐπὶ τῆς μεγίστης συγκλήσεως εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ ἰδιαίτερως εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Πειραιῶς.

συγκληνωμένων τοῦ οἴκου Κορυφῶ προήλθεν, ὥς κα

—Εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἐξεδικάσθη καὶ ἀντιμωλίαν ἢ δίκη τοῦ πρώην διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας κ. Γενίσερλη, ταγματάρχου τοῦ π.

Ἀθήνησιν τῇ 3ῃ Δεκεμβρίου 1904.
 Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
 Γ. Γιαννῆς Χ. Χριστοδωρίδης.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ πρώτη παράστασις τῆς κ. Σάρρας Μπερνάρ τὴν Δευτέραν ἦτο συγκινητικὸς χαιρετισμὸς τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας πρὸς τὴν καλλιτέχνιδά κατόπιν χωρισμοῦ μισῶν δεκαετίας. Τὴν ἐπανείδωμεν καὶ μᾶς ἐπανεῖδε, καὶ ὅμως ἡ ὀλιγώτερον ἀλλάξασα κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἦτο ἡ καλλιτέχνης. Τὸ περίφημον ἡ αἰωνία νεότης τῆς Σάρρας ἂν εἴνε σήμερα ὡραίος μῦθος, δὲν εἶνε ἀπολύτως καὶ ὑπερβολή.

— Καθ' ὅλας τὰς περὶ τὴν Βασιλικὴν θέατρον ἦτο πλήρες Παρηκολούθει δ' αὐτὰς καὶ ἡ Βασιλικὴ οἰκογένεια.

— Σήμερον εἶνε ἡ τελευταία παράστασις.

— Ἀφίκοντο ἐκ Τσαρσπλάνων τοῦ Πωγωνίου καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Αἴγυπτον οἱ κ. κ. Κων. Γ. Στεργίδης, Ἀθ. Προῦτσος.

— Μετὰ λύπης ἀναγγέλλομεν ὅτι ἐν Τρικκάλοις ἀπεβίωσεν ὁ ἐκ Μετσόβου Νικόλ. Γκίκας καὶ ὁ ἐκ Στατισιάνης τῆς Κοινότητος Φώτιος Παπαβίσιος. ἀμφότεροι καλοὶ πατριῶται καὶ φίλοι, εἰς τὰ τέκνα καὶ τοὺς λοιποὺς οἰκείους αὐτῶν ἀποστελλομεν τὰ θερμὰ ἡμῶν συλλυπητήρια.

— Ἐγκυκλοπαιδικὸν ἡμερολόγιον Ἰ. Α. Βρεττοῦ τοῦ 1905. Ὅτος εἰ. Ἐγκυκλοπαιδικὰ καὶ ἕτερα διάφορα θέματα περὶ τὰς 400. Εἰκόνες καλλιτεχνικαὶ περὶ τὰς 120. Ἀνά μία παροιμία εἰς ἐκάστην σελίδα.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Περὶ τῆς Σταυροπηγιατικῆς ἐν
Λυτζουρίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς
Σπηλαίου κτλ.

Ἡ Σταυροπηγιακὴ αὕτη τοῦ Σπηλαίου Ἱερᾶ Μονῆς τὸ Γενέσιον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀνέκαθεν δὲν εὐρίσκειτο εἰς τὴν θέσιν εὐρίσκειται σήμερον, ἀλλ' ἐκεῖτο κατὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην, καὶ παρὰ τὸν ροῦν τοῦ Δρυϊτοῦ, παρὰ τὸ χωρίδιον «Κολοριτσῆ» τὸ πάλαι «Κολορέσσα», μίαν τοῦ Ἀργυροκάστρου ὥραν μακρὰν Ν. Α. ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ὑπάρχει ἀγίασμα «Τράτσι» ὑπὸ τῶν περιόρων καλούμενον ἀλβανιστί, εἰς ὃ μεταβαίνουσιν ἐκ πάντων τῶν πέριξ κειμένων χριστιανικῶν καὶ ὀθωμανικῶν χωρίων τὴν ἡμέραν τῆς ἀναλήψεως καὶ λαμβάνουσιν ἀγίασμα ἢ ἁγιονέρι καλούμενον, ὅπερ ὠφελεῖ τοὺς πάσχοντας κτλ. Κατὰ τὴν ἐν τῷ χωρίδιῳ ἐπικρατοῦσαν παράδοσιν, πρὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν καὶ ἰδίᾳ κατὰ τοὺς αἰῶνας πέμπτον καὶ ἕκτον, αὐτόθι ἦν μικρὰ Μονή, καὶ ἐτελείτο πανηγυρὶς τὴν Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου καὶ τὴν 8 Σεπτεμβρίου, καὶ εἶχεν ἡ Μονή, ὡς οἱ κάτοικοι ἀφηγοῦνται, ἀπὸ τὰ κάτω καὶ ἐπάνω αὐτῆς μέρη κτήματά τινα καὶ ἰδίᾳ ἀλώνια εἰς ἃ ἀλώνιζον τὰ σπαρτὰ κλπ. οἱ πέριξ οἵτινες ἐδίδον ἐν ὠρισμένον εἰς τὴν Μονὴν ποσόν· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει τὸ ἀγίασμα ἢ ἁγιονέρι, ἦν ναὸς τῆς Μονῆς, καὶ πέριξ τοῦ ναοῦ κελλία, εἰς ἃ κατέλυον οἱ συνεχῶς παραπιδιμεῦντες ξένοι προσκυνηταὶ καὶ παροδῖται, ὧν σώζονται ἤδη ἴχνη τινὰ τῆς κακείσε διασπαρμένα· καὶ πρὸ 75 περίπου ἐτῶν, ἐτελείτο ἀγίασμός τὴν 8 Σεπτεμβρίου καὶ τὴν Παρασκευὴν τῆς διακαινησίμου. Τὸ δὲ ἀγίασμα ἢ ἁγιονέρι ὑπάρχει ἐπὶ λοφίσκου καλυπτομένου ἄλλοτε ὑπὸ πυκνῶν καὶ πελωρίων δένδρων· πλησίον ἐν τῷ δάσει τούτῳ ἦν μικρὸς εἰδωλολατρικὸς ναὸς, εἰς οὗ τὰ θεμέλια ἔκτισαν τὴν Μονὴν ἢ Ἐκκλησίαν ταύτην, εἰς ἣν χάριν τοῦ ἀγιάσματος συνέτρεχον καὶ συντρέχουν ὁλὸν οἱ ἀσθενεῖς κτλ. Ἀλλ' ἀναφέρεται προσέτι εἰς τὰς παραδόσεις τῶν περιόρων, ὅτι ἡ Μονὴ ἢ Ἐκκλησία αὕτη κατεστράφη παντελῶς ἐκ τῶν ἐπελθουσῶν ἐπιδρομῶν, καὶ μόνον ἐκ τῆς παμφάγου πυρκαϊκῆς διέσωσαν οἱ πατέρες τὴν εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἣτις μετεφερέθη ἀντικρὺ τῆς Κολορέσσας (Κολοριτσῆς) καὶ πέραν τοῦ ποταμοῦ Δρυϊτοῦ εἰς τοῦ «Πλακαλῆ», εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄροπεδίου ἐπιλεγόμενου ἀλβανιστί «Κοντρεμάδε» ἢ νῦν τῆς Θεοτόκου τὸ Γενέσιον, ὅπου ὑπάρχουσιν ἐρείπια ἐν ἀποστάσει δὲ λεπτῶν τῆς ὥρας πέντε πρὸς Ἀνατολὰς καὶ δεξιᾷ ὑπῆρχε παρὰ τὴν παρεκκλησίαν τοῦ ἀγίου Νικολάου κτλ. Ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, εἰς ἣν ἐμπροσθεν ἔκειτο ἡ κανδήλα ἐρέθη ὑπὸ τινος γεωργοῦ «Βαμπαλά» καλούμενου, κατὰ τὴν ἐγχώριον παράδοσιν, ὅστις ἐπότιζε τοὺς ἀγρούς του, καὶ ὅστις ἦν

Τιμή. Χαρτόδετον μετὰ τριχόρου καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου δρ. 3. Πολυτελὲς χρυτόδετον δρ. 4. Διὰ τὰς ἐπαρχίας δρ. 3.50 καὶ 4.50. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. 3 καὶ 4. Πωλεῖται παρὰ τῷ ἐκδότῃ Ἰ. Δ. Κολλάρου βιβλιοπωλεῖον Ἑστίας. Ἀθῆναι ἀριθ. 44.

— Ὁ ἐν Καίρῳ διευθύνων τὸ μέγα καφεῖον παρὰ τῇ συνοικίᾳ Ζάχερ κ. Παναγιώτης Γ. Νότης ἐπίλεκτον μέλος τῆς ἐλληνικῆς τοῦ Καίρου παροικίας ἡραθωνίσθη μετὰ τῆς δεσποινίδος Εὐαγγελίας Δημητρίου Χατζῆ διευθυντῆς τῶν σχολῶν τῶν θηλέων ἄνω καὶ κάτω Κονίτσης. Εὐχόμεθα τοῖς συνδεθεῖσιν ἐγκρίτοις μέλεσι τῆς Κονίτσης αἱ λαμπάδες τοῦ ὕμναίου νὰ εὐλογῇσιν ὅσον τάχιστα τὴν στέψιν των.

— Ὁ Ἡπειρώτης ἱατρός κ. Χρ. Δάλλας σπουδάζας εἰς Παρίσιους καὶ ἐγκατασταθεὶς εἰς Πέσαν (Κων)πόλεως) ἐν ὁδῷ Πολωνίας ἀριθ. 4. δέγεται τοὺς ἐν Κω)πόλει καὶ ἐκεῖθεν διερχομένους καὶ ἔχοντας ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν του ἐν τῇ κατοικίᾳ του. Συνιστῶμεν εἰς πάντας τὸν καλὸν τοῦτον φίλον καὶ ἀριστον ἱατρὸν.

— Ὁ γνωστὸς ρέκτης καὶ φιλοπρόοδος χοροδιδάσκαλος κ. Γ. Προβελέγγιος κατήρτισε τελείαν εὐρωπαϊκὴν σχολὴν χοροῦ ἐν ὁδῷ Ἀδριανῶν 56 μετὰ διδασκαλείαν ὅλως νέαν εὐμεθοδὸν καὶ ταχεῖαν τῆς τεκμηρίων εἶνε τὸ διδασκῶν πλεῖστον μέρος τῆς ἐκλεκτοτέρας Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

ὅστις μετὰ τὴν εὐρεσίαν τῆς ἀγίας εἰκόνης συνέπηξε τὸν πρῶτον ναῖσκον ἐπ' ὀνόματι τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ὁμοῦ μετὰ τὸ παρεκκλησίον τοῦ ἀγίου Νικολάου, καὶ ἐν αὐτῷ τὴν ἀγίαν εἰκόνα ἔθεσε· καὶ παρὰ τούτῳ τῷ ναΐσκῳ εἶχε καὶ τὸ αὐτοῦ καλὸν, ἐν ᾧ κατεβίωσεν. Ἀπέναντι δὲ τούτου πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς νότον εὐρίσκονται καὶ ἕτερα ἐρείπια, εἰς ἃ ἐκάθηντο οἱ φύλακες, οἵτινες ἐφύλαττον τὰ πρὸς ἄλλεξιν ἀγγεῖα τῶν βοσκῶν καὶ κτλ. Περὶ δὲ τὴν εἰς «Κοντρεμάδε» Μονὴν ἦσαν πολλοὶ ἀγροί, ἀμπελώνες κτλ. ὡς καὶ ὑδρομύλοι ἀνεγνωρισμένοι δι' ἐπιστήμων γραμμάτων. Ἐκ δὲ τῆς μεταβολῆς τοῦ χρόνου κοτεδαρίσθη ἡ Μονὴ καὶ ἐκτίσθη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὑψηλοῦ βουνοῦ «Πολυαντίσα» καλούμενου περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δεκάτης ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος μεταξὺ Κεστορατίου καὶ Σαρακινίστης. Ἐν δὲ τῷ κέντρῳ τοῦ βράχου ὑπάρχει μέγα σπήλαιον, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τῆς Μονῆς, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἐγλυπτε καὶ ἐγένετο μία σκῆπη ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔζων πλεῖστοι ὅσοι ἐρημῖται· οἵτινες διήγον τὸν βίον αὐτῶν ἀσκητικῶς. Ἐντὸς αὐτῆς τῆς σκῆπης ὑπάρχει ὁ ναὸς τοῦ ἀγίου Νικολάου, ἐνθα λητούργει ὁ ἱερεὺς τῆς Μονῆς τινὰς ἡμέρας, ἰδίᾳ τῇ 6ῃ Δεκεμβρίου, ὅτε πολλοὶ ἐκ τῶν πέριξ κειμένων χωρίων προστρέχουσιν ἵνα προσκυνήσωσιν. Οἱ ἀσκηταὶ τοῦ σπηλαίου τούτου εἰσέρχοντο καὶ ἐξήρχοντο διὰ τριχίνης κλίμακος κτλ. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Σπηλαίου, ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῆς Γεννήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, κειμένη εἰς τὸ τμήμα τῆς Λυτζουρίας (α) ἀπέχουσα τῆς πόλεως Ἀργ)τρου κατ' ἄρκτον περὶ τὰς 3 σχεδὸν ὥρας, ἔχει σχεδὸν Βυζαντινῆς ἐποχῆς μετὰ σταυροθολίου κτλ. οἱ δὲ πρῶτοι αὐτῆς κτήτορες εἰσὶν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀγνωστοί. Ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ διέμενον διάφοροι Πατέρες ὡς δεικνύται ἐκ τῶν πρὸ ἐτῶν κατεδαφισμένων καὶ σωζομένων εἰσέτι κελλίων, ἅτινα δαπάναις τῆς Μονῆς ἀνεκαίνισε φιλοτίμως ὁ ἐπ' ὀλίγον ἡγουμενεύσας Ἀνανίας. Ἡ δὲ κτήσις αὐτῆς, κατὰ τινὰ ἐπιτοπίως διατηρουμένην παράδοσιν ἐγένετο διὰ θύματος, τὸ ὁποῖον ἐξιστορεῖται καὶ τὸ ἀναφέρει πρὸς διατήρησιν. Εἶχον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν τῶν χριστιανῶν τοῦ τμήματος περιφερομένη ἐγκατεστή ἐντὸς καλωματῶς τινος τοῦ βουνοῦ καὶ ἐφανισθεῖσα εἰς τινὰ ἀσκητὴν, ὅστις ἦν τότε ὀλίγον ἄνωθεν τῆς Μονῆς τῆς Θεοτόκου, (ὕψιστον τότε σκῆπη, ἥς σήμερον ὁ ναὸς μόνον σώζεται) διέταξεν αὐτὸν νὰ ἀναφέρει τὸ γεγονός· καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀσκητάς. Ἦσαν τότε ἀσκηταί, 3 ἐκ Χωμελίτης, 1 ἐκ Νιβάνης Γεράσιμος ὀνομαζόμενος, 2 ἐκ Δροπόλεως Πέτρος καὶ Λεόντιος, 1 ἐκ Διπαλίτης, 5 ἐξ Ἀργ)φον καὶ ἄλλων διαφόρων μερῶν, οἵτινες καθ' ἐκάστην ἐβλεπον ὄραμα, ὅτι εἰκὼν τις παρουσιαζομένη αὐτοῖς διέτασεν ἵνα κτίσωσιν ἐπ' ὀνό-

(α) Ἡ Λυτζουρίχ ἢ Λυγκουρίχ ἐκ τοῦ ὄρους Δόγκου, εἰς οὗ τοὺς πρόποδας κεῖται, συνίσταται ἐκ 40 χωρίων, ὧν τὸ μεγαλύτερον εἶνε τὸ Κεστοράτιον ἢ πατρίς τοῦ Χρηστάκη Ζωγράφου.

— Ὁ κ. Ἀπόστολος Μουστάκης ἠνέωξε ἴδιον χρυσόχορον ἐπὶ τῆς ἑδοῦ Γεωργίου Σταύρου ἀριθ. 6, ἔγκντι τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς. Ἐκτελεῖ καὶ πᾶσαν ἐπιδιόρθωσιν σχετικῶν ἀντικειμένων ὡς καὶ ὁρολογίων εἰς τιμὰς ἀκαταγνώστους.

ΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

"Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ,"

Ὁδὸς Δημητριάδος—Ὁρμηνίου
ΕΝ ΒΟΛΩ

(Πλησίον σταθμοῦ Λεωνίων—Μηλεῶν)

Ἰδιοκτήτης Χαρίλαος Μαντζακούφης Ἡπειρώτης

ΟΙΚΟΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΚΟΣΒΟΓΙΑΝΝΗ καὶ ΣΕΚΑΡΑ

Εἰδικότης εἰς ἅπαντα τὰ ἀνδρικό
φορέματα καὶ γυναικείας ζακέτας

143—Ὁδὸς Αἰόλου—143

ΑΘΗΝΑΙ

ματι αὐτῆς Μονῆς. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν, μὴ ἔχοντες τὰ μέσα τῆς ἀναισθητικῆς μιᾶς τοιαύτης Μονῆς, ἐδίσταζον ν' ἀναλάβωσι τοιοῦτον ἔργον, μετὰ ταῦτα ὅμως ἐπειδὴ ἡ εἰκὼν αὕτη ἐνεφανίζετο μὲν συχνότερον καὶ ἐν ὁράμασιν ἐξῆτει τὴν ἰδρυσιν τῆς Μονῆς καὶ ὑπὸ σκηνῆς βοήθειαν εἰς τοῦτο εἰ ἀσκητὰ ἀνέλαβον τὸ τοιοῦτον ἔργον, καὶ ἐντὸς ὀλίγου διὰ τῶν συνδρομῶν τῶν χριστιανῶν καὶ τοῦ Πατριαρχείου, τὸ ὁποῖον συνέτεινε πολὺ διὰ τοῦ τότε Ἐπισκόπου Ἀγίου Δρυϊνουπόλεως, ἐκτίσθη ἡ διατηρουμένη Σταυροπηγιακὴ Μονὴ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Τῶν ἀρχαίων κτημάτων τῆς Κολοριτσῆς (Κολορέσσας) οὐδὲν σήμερον κατέχει, κατέχονται γὰρ ὑπ' ἄλλοτριον κτλ. ὡς καὶ ἡ θέσις ἐν ἣ ὑπάρχει τὸ ἀγίασμα (ἁγιονέρι) κτλ. Μέχρι δ' ἐνός Μογκύλου ἀρχηγοῦ ἴσως αὐτόθι ἀγνώστου ἐποχῆς ἐσώζοντο τινὰ κτήματα τῆς Μονῆς Σπηλαίου, ὧν τὸ τρίτον ἐλάβανον οἱ ἡγούμενοι, ὡς καὶ τὸ εἰσὸν ἔλαβαν ἀπὸ «Κοντρεμάδε» ἐνθα ὑπάρχουσιν ἐρείπια Μονῆς λιθοσωρευμένα καὶ ἡμικρήνηστος τοῖχος τοῦ ἀγίου βήματος τοῦ παρεκκλησίου τοῦ ἀγίου Νικολάου. Ἐν τῇ περιοχῇ ταύτῃ ὑπῆρχον ἀγροὶ κτλ. καὶ ἀπὸ τρεῖς ὑδρομύλους εἰς μόνους ὑπάρχει εἰς τὴν κατοχὴν, οἱ ἄλλοι δὲ μέ τινας λειμῶνας περιήλθον εἰς τὴν κατοχὴν ἄλλων. Αὐτόθι ὑπῆρχον ἄλλοτε, ὡς λέγεται πολλὰ βιβλία ἔντυπα καὶ χειρόγραφα, ἀλλ' οὐδὲν τούτων ὑπάρχει νῦν· τίς ἄρα ὁ ἱεροσυλλήσας ταῦτα; ἀγνοεῖται ὅλως. Ὁ δὲ μακαρίτης καὶ περικλεῆς ἐν διδασκαλίᾳ Ζήσης ἱερεὺς, ἐγκωμιάζει τὴν βιβλιοθήκην ταύτην, διὰ τινων ἐν τοῖς περιθωρίοις στίχων, (*). Ἐν τῇ τῆς Μονῆς τοῦ Σπηλαίου περιφερίᾳ πλεῖστα ὅσα ἐρείπια ἀπαντῶνται, ἰδίᾳ δὲ ἐν τῷ χωρίῳ «Σαρακινίστα», ὅπου ὑπάρχουσιν ἐρείπια κυκλώπεια κτλ. «Γέρμα» ὀνομαζόμενα ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ἐνταῦθα εὗρον καὶ ἐπιγραφὴν τινὰ, ἣν μετὰ τῶν ἄλλων ἐκδόσω ποτὲ εἰς ὅσον βούλει. Ταῦτα δὲ ἀποτελοῦν τὴν ἱστορίαν τῆς Μονῆς, παραδίδω ὡς ἔχουσιν εἰς τὴν δημοσιότητα πρὸς διατήρησιν.

(*) Ὁ ῥηθεὺς Ζήσης ἱερεὺς, εἶχε καὶ αὐτὰ δέλεφον Παπᾶ Κωνσταντὸν καλούμενον, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τῆς συνοικίας ἐχρημάτισαν ὁ μὲν διδάσκαλος τοῦ αὐτοῦ τμήματος καὶ ἄλλαχοῦ, ὁ δὲ ἐπαρχιακὸς πνευματικὸς τοῦ τμήματος Δελβίνου· ἡτύχησεν νὰ φιλοξενήσωνται εἰς τὸν πατρικὸν τῶν οἶκον τὸν Ἀλῆ Τελενλῆν, προσφέροντες αὐτῷ οὐ μόνον τρόφιμα διάφορα διὰ τὸν αὐτὸν καὶ τοὺς ὁπαδούς αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ τσαρούχια καὶ τινὰ πατρικά ὄπλα κτλ. Ὁ Ἀλῆς διερχόμενος τὴν Δρόπολιν ὡς δερβιναγὰς, ἀνῆλθεν εἰς τὸν Δρυϊανόν· ἐκεῖθεν κατήλθεν εἰς Δρέβιαν διὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐνθα πρῶτον συναντήνητε τοὺς ἱερεῖς Ζήσῃν καὶ Κωνσταντὸν, οἵτινες ἐπέστρεψον ἀπὸ τῶν ἐσπερινῶν. Ἀλλ' ὅταν ἦλθεν εἰς Ἰωάννινα ὅπου ἀνεκηρύχθη Πάσχα, ὑπῆσαν ἀμύρονοι οἱ ἱερεῖς, ἀλλ' ὁ εἰς ὁ παπᾶ Κωνσταντὸς ὅστις καὶ τολμηρότερος εἰσῆλθεν εἰς τὰ παλάτια τοῦ Ἀλῆ-Πασᾶ παρ' οὗ ἔτυχε μεγάλης ὑποδοχῆς· μάλιστα ἐπέστρεψεν αὐτῷ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, εἰς ὃ ἐκάθητο ἡ Βασιλική, ἣν ἐξωμολόγησε καὶ ἐμετάβαλεν· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ἤρω-τήθη ὑπὸ τοῦ Πασᾶ, ἂν βέλῃ νὰ τοῦ κάμῃ τίποτε, καὶ ἀπήντησεν ὅτι δὲν θέλει τίποτε, εἰμὴ τὴν ὕψιν καὶ εὐμερίαν τῆς ὑψηλότητός του ν' ἀκούῃ.